

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 24 / 10-02-2025

Het oorlogsmonument van Rolduc

Dit jaar herdenken we, dat 80 jaar geleden de Tweede Wereldoorlog eindigde. Herman van Rens (*op Rolduc van 1957-1964*) stuurde mij een tijdje terug een presentatie toe, welke hij had gehouden bij het gidsengilde van Rolduc. Het onderwerp was het oorlogsmonument in de Kruisgang op Rolduc.

Herman van Rens: “Tussen 1957 en 1964 liep ik er duizenden keren aan voorbij, aan het oorlogsmonument van Charles Vos in de Kruisgang van Rolduc. Het zei mij niets, totdat ik hoorde dat één van de namen op het monument de broer was van onze Frans Penders, de prefect van Klein Rolduc. Leo Penders bezweek in april 1945, nog geen dertig jaar oud, in het concentratiekamp Bergen-Belsen.”

Herman heeft - voor zo ver mogelijk - een groot aantal namen op het monument een foto en een verhaal gegeven. Heel bijzonder! Het voert te ver om hier de presentatie van Herman in zijn geheel weer te geven.

In totaal 48 Rolduciens zijn omgekomen

Het monument bestaat uit een marmeren plaat met daarop in brons de namen van alle 48 oudstudenten van Rolduc die tijdens de Tweede Wereldoorlog en de daaropvolgende dekolonisatieoorlog in Voormalig Nederlands-Indië om het leven zijn gekomen.

Het monument werd op 3 september 1951 onthuld door de voorzitter van het monumentencomité, Winand Roukens, lector aan de R.K. Universiteit van Nijmegen. Tijdens deze plechtigheid werd het monument ceremonieel overgedragen aan de President van Rolduc, Heinrich van der Mühlen.

Aan de bovenzijde van het monument is een beeltenis van de hand van kunstenaar Charles Vos geplaatst. De figuren in het centrale tableau zijn doelbewust afgebeeld in een onnatuurlijke houding. Hierdoor stralen zij wanhoop uit na het verlies van zoveel mensenlevens door oorlogsgeweld.

Onder de tekst op de gedenkplaat zijn in twee kolommen in drie groepen de namen vermeld van alle omgekomen oud-Rolduciens. De slottekst luidt: Religioni et Regi. Vrij vertaald in: Voor godsdienst en koning.

Jo Kunnen / Met dank aan Herman van Rens

Een oproep!

Met veel plezier probeer ik in elke nieuwsbrief een grote diversiteit aan onderwerpen aan de orde te stellen. Mochten jullie over verhalen beschikken, die met Rolduc te maken hebben, stuur ze me toe. Samen maken we er een lezenswaardig artikel van! Alvast hartelijk dank!

Een rijk geschakeerd leven!het levensverhaal van André Kamstra (op Rolduc van 1961 tot 1968)

De laatste twee jaar op Rolduc hebben mijn herinneringen lange tijd vrij negatief ingekleurd. Het begon met het doubleren van 5 gym in 1967. Op het eind van 5 gym kreeg ik van president Jochems te horen, dat ik niet meer welkom was. Ik zou onder meer een erg negatieve invloed hebben op de priesterkeuze van mijn klasgenoten. Gelukkig mocht ik als uiterste tegemoetkoming het eindexamenjaar wel als externe leerling afmaken. Mijn ouders woonden in Heerlen en de afstand naar Rolduc was gemakkelijk met de (brom)fiets te overbruggen. Het zou een eenzaam jaar worden.

De lange arm van Rolduc

Mijn ouders ervoeren deze maatregel als een schande en grote teleurstelling. Hun zoon zou geen priester worden. De sfeer in huis was vanaf dat moment bepaald niet ondersteunend naar mij. Toen ik in 1968 het eindexamen haalde, kreeg ik geen enkele steun meer van hen. Ik moest zelf maar allemaal uitzoeken, hoe ik verder mijn leven ging invullen. Ze trokken hun handen van mij af. Een beroepskeuzetest van het arbeidsbureau wees uit, dat ik mijn toekomst moest zoeken in de sociale sector. Een sociale academie was daarbij een passende studiekeuze. Maar toen ik me aanmeldde op de Katholieke Sociale Academie in Sittard bleek de lange katholieke arm van Rolduc nog sterk aanwezig. Ze hadden informatie bij Jochems opgevraagd en die was blijkbaar negatief. Mijn reputatie dat ik te rebels en te uitgesproken was, had tot gevolg dat ik niet werd toegelaten. Ik had op dat moment geen alternatief voor een andere opleiding. Ik besloot toen maar om eerst mijn dienstplicht te vervullen. Ter overbrugging tot aan mijn oproep zocht ik werk en kwam ik terecht op het Gemeenschappelijk Administratiekantoor (GAK) in Maastricht.

André Kamstra tussen zijn klasgenoten

De geslaagden in 1968 in de krant

Operatie-assistent bij de geneeskundige troepen

In juni 1969 werd ik opgeroepen voor de geneeskundige troepen. Bij de keuring had ik nadrukkelijk aangegeven niet de officiersopleiding te willen volgen. Ik wenste niet te bevelen en ook niet bevolen te worden. Een S5 was geen oplossing gezien mijn ervaringen in mijn omgeving. De tijdgeest onder de jongeren was toen niet bepaald gunstig voor het militair apparaat. Via een basisopleiding in Amersfoort kwam ik als operatiekamer-assistent terecht in het Militair Hospitaal in Den Haag. Daar nam ik een individuele en daardoor bijzondere positie in. Ik genoot van een grote vrijheid en had niets van doen met allerlei kazerne verplichtingen. Het was een plezierige en boeiende tijd. Een chirurg waarmee ik een goed contact had heeft mij toen verder geholpen bij mijn eerste stappen van mijn loopbaan.

Studie aan de sociale academie

Om niet meer geconfronteerd te worden met de lange arm van Rolduc, zocht ik na mijn diensttijd een opleiding buiten Limburg en begon ik in 1971 aan de studie Sociaal Cultureel Werk op de sociale academie in Eindhoven. Ik studeerde af als opbouwwerker. Op de academie trof ik ook mijn vrouw met wie ik vanaf 1975 getrouwd ben. Samen hebben we drie kinderen en vijf kleinkinderen. In 1975 kreeg ik mijn eerste baan in Tilburg als buurtopbouwwerker in de Vogeltjesbuurt, een van de achterstandsbuurten met een uitermate slechte reputatie. Veel maatschappelijke problemen, zoals armoede, slechte scholing, criminaliteit en discriminatie waren daar geconcentreerd. Als groentje met een relatief geprivilegieerde achtergrond heb ik daar veel levenservaring en -wijsheid opgedaan. Het was een bijzondere start van mijn loopbaan.

Van de Vogeltjesbuurt in Tilburg naar de Nijverheid in Hengelo

Na 7 jaar werd het tijd voor een baanwisseling. Inmiddels was ik in 1981 gestart met een vervolgopleiding aan de VO Samenlevingsopbouw in Nijmegen. De succesvolle afronding vond tegelijkertijd plaats met onze verhuizing in 1982 naar Hengelo. Daar was ik intussen bij Stichting Samenlevingsopbouw benoemd als opbouwwerker in een renovatieproject van de vooroorlogse arbeiderswijk, de Nijverheid. In dit renovatieproject ondersteunde ik de bewoners bij hun belangen tijdens de renovatie of groot onderhoud van hun woningen. Het was zowel wat cultuur betreft als ook aard van de bewoners dag en nacht verschil met die van de Vogeltjesbuurt in Tilburg. In de eerste jaren nam dit project mij volledig in beslag. Maar toen ik alles goed op de rit had, kon ik me richten op projecten op een breed maatschappelijk terrein, zoals allochtonenwerk, werkloosheidsprojecten, kleinschalig ondernemen en energiebesparing.

Een liefhebber van Belgische bieren

Het was bij de start in Hengelo voor ons erg wennen aan de nieuwe en onbekende omgeving. Alle zorg en aandacht gingen in het begin uit naar onze kinderen. Ons derde kind was net na de verhuizing geboren. Mijn grote voorkeur voor Belgische bieren viel op in een voornamelijk door Grolsch beheerste regio. Deze voorkeur kwam voort uit proeverijen van een vriend die voor de Kleine Aarde in Boxtel de biologisch gebrouwen Belgische bieren importeerde. Daardoor was ik reeds in Tilburg erg geïnteresseerd geraakt in het brouwproces. Ik zag hier een nieuwe tijdsbesteding in en wist twee achterbuurmannen mee te slepen in mijn enthousiasme. Wij richtten een gilde op om meer belangstelling te generen. Het gaf mij tevens de gelegenheid om ook buiten het werk mijn vriendenkring uit te bouwen. Het werd een succesvol initiatief. Met landelijke aandacht van de pers en tv organiseerden we de eerste landelijke amateurbrouwers-wedstrijd.

Carrièreswitch

In 1988 werd ik gevraagd om een professionele brouwerij op te starten in het plaatselijke museum Heim (tegenwoordig Oyfo), waar de rijke industriële geschiedenis van Hengelo wordt gepresenteerd. Het ondernemingsplan en financieringsplan waren al goedgekeurd. Mijn carrièreswitch stond op het punt plaats te vinden, toen ik door de OR van de net gefuseerde welzijnsinstellingen, waaronder die van mij, werd gevraagd te solliciteren naar de functie van directeur. Tot mijn grote verrassing werd ik benoemd. Twee nieuwe functies werden mij tegelijk aangeboden in zo'n kort tijdsbestek. Ik koos toen voor een meer zekere toekomst van directeurschap in plaats van die van een brouwmeester in een museum-brouwerij in oprichting. Het kan verkeren....

Nieuwe uitdagingen

Het werd een enerverende tijd. De nieuwe welzijnsorganisatie groeide in de jaren daarna gestaag door fusies en extra opdrachten van de gemeente tot een brede zorg- en welzijnsorganisatie, die een ruim spectrum van activiteiten en projecten op sociaal maatschappelijk terrein uitvoerde.

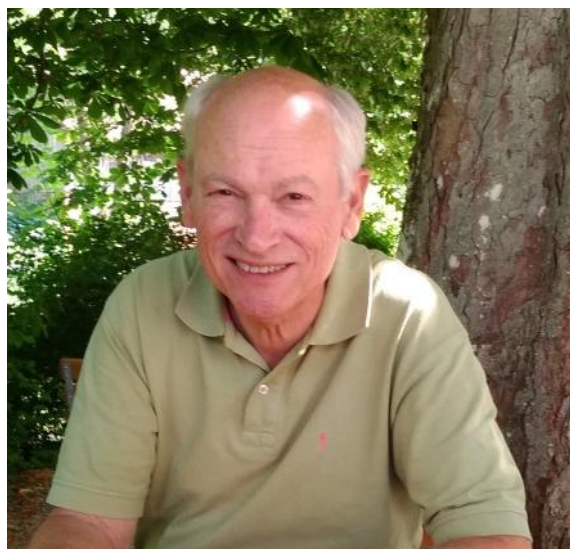
Door alle personele veranderingen in de organisatie was ik inmiddels nieuwsgierig geworden naar het fenomeen 'organisatiecultuur'. Ik wilde daar meer over weten. In 2000 ben ik aan de Universiteit Utrecht organisatie-antropologie gaan studeren. De aard en kwaliteit van mijn afstudeerscriptie waren voor de Universiteit aanleiding om mij een promotieplaats aan te bieden. Mijn promotieonderzoek zou zich richten op de (on)mogelijkheid tot kwalitatieve verantwoording van maatschappelijke activiteiten. In 2003 had ik inmiddels afscheid genomen van mijn organisatie, onder meer om extra tijd te kunnen besteden aan het promotieonderzoek.

Rekenkamer

In dit kader werd ik gevraagd als adviseur bij het rekenkameronderzoek naar het gemeentelijk welzijnsbeleid van de Rekenkamer van de gemeente Zwolle. In 2007 werd ik ook nog parttime bestuurder van een brede welzijnsinstelling in Boxtel met de opdracht de organisatie te laten fuseren met een geschikte partner in Brabant. Daarnaast was ik inmiddels bij 4 gemeenten in Overijssel benoemd als lid van hun rekenkamercommissies. Ook was ik aangetrokken door het organisatie- en adviesbureau Van de Bunt. Ik werd belast met de uitvoering en coördinatie van de evaluatieonderzoeken.

Een hartinfarct gooide roet in het eten

In 2007 werd ik getroffen door een hartinfarct dat voor de nodige veranderingen zorgde. We besloten om op zoek te gaan naar een woning in Brabant. Maar de wereldwijde financiële crisis in 2008 gooide roet in het eten. Ons huis in Hengelo kregen we niet verkocht. De belangrijkste reden voor verandering was wel het dringende advies van de cardioloog om te stoppen met al het werk. Ik nam afscheid van Boxtel en stopte met de uitvoering van de rekenkamer-onderzoeken. Ook stopte ik met mijn promotieonderzoek. De resultaten van mijn literatuuronderzoek zijn tot mijn tevredenheid niet voor niets geweest. Mijn zoon en zijn vriend hebben deze resultaten betrokken bij hun eigen promotie-traject.

Niet bij de pakken neerzitten

Stilzitten was er echter niet bij. Naast het lidmaatschap van de rekenkamercommissies van 5 gemeenten, welke ik had aangehouden, werd ik voorzitter van de werkgroep filosofie van de stichting Senia. Ik kwam hiermee in contact door mijn deelname aan een leesgroep filosofie in Hengelo. Deze tak van Senia was in 2012 net gestart. Senia richt door het hele land leesgroepen op met inmiddels meer dan 10.000 deelnemers en voorziet deze van leeswijzers van de boeken naar keuze, waaronder dus filosofie. In 2013 werd de eerste kleine boekenlijst filosofie gepresenteerd. Ik heb me toen aangemeld als lid van de werkgroep die de leeswijzers van de boeken filosofie schrijft en werd meteen tot voorzitter benoemd. Mijn interesse in filosofie is in het laatste 2 jaar van Rolduc ontstaan en heeft eigenlijk mijn hele loopbaan mede gevormd. De werkgroep filosofie heeft in samenwerking met de faculteit filosofie van de RU Groningen vanaf 2013 rond de 120 leeswijzers van filosofieboeken opgesteld voor meer dan 1.000 lezers.

In 2022 ben ik helaas met deze activiteit moeten stoppen vanwege ingrijpende gezondheidsproblemen. Enkele zware operatieve ingrepen hebben ervoor gezorgd dat mijn conditie nu verre van optimaal is. Al mijn activiteiten staan hierdoor op een laag pitje.

Stamboonderzoek

Maar vervelen is er niet bij. Op dit moment ben ik nog bezig met een onderzoek naar mijn familiestamboom. De naam Kamstra wordt al vermeld rond 1300 na Chr. Of ik zover terug kan komen is op zijn minst een uitdaging. Verder beschrijf ik - onder meer op basis van onlangs gevonden familiedocumenten - de oorlogstijd van mijn vader, die in 1943 gedwongen tewerkgesteld is in Duitsland in een munitiefabriek in Stadtallendorf (Hessen). Een bezoek aan het museum aldaar heeft mij geïnspireerd tot het schrijven van een essay over die periode, mede ook op verzoek van de directeur aldaar.

Pluk de dag!

Kortom, pluk de dag is het motto en dan vooral met schrijven, studeren, tuinieren, kweken en verzorgen van bonsais, zo nu en dan een mooi bier brouwen en natuurlijk genieten van onze kinderen en kleinkinderen. Tijdens mijn studie in Utrecht heb ik een vriend van mijn leeftijd opgedaan die ook uit Heerlen komt en nog langer dan ik in Twente woont. Samen ondernemen we regelmatig een 'tour de nostalgie' naar het zuiden op zoek naar ons verleden. We hebben daarbij ook wel gelogeed in het hotel Rolduc en geslapen in een kamer op de herengang. Dat was een bijzondere ervaring.

Nogmaals het wonder van de spin!

Norbertus nuttigt de vergiftig gewaande spin - 1117

In nieuwsbrief nummer 19 heb ik ruim aandacht besteed aan het wonder van de spin, zoals dat op een gebrandschilderd raam in de crypte van Rolduc is uitgebeeld.

Te zien is, dat er tijdens de consecratie een spin in de kelk van de priester valt. Wat te doen? De priester besluit om het bloed van Christus met de giftige spin te nuttigen. Hij verwacht nu snel te sterven en terwijl hij enkele gebeden prevelt, krijgt hij een flinke niesbui. De spin komt ongedeerd naar buiten; het wonder is geschied. Menigeen veronderstelt, dat het Ailbertus, de stichter van Rolduc, is die dit wonder is overkomen. Dat is niet het geval; het is Norbertus, een tijdgenoot van Ailbertus.

Abdij van Postel

Onlangs bezocht ik de Abdij van Postel in België. Hier leven nog steeds enkele Norbertijnen. In de kerk trof ik een gebrandschilderd raam aan met wederom het wonder van de spin. De tekst op het raam liet niets aan twijfel over wie hier de priester was: Norbertus.

Ongetwijfeld zal ook het vermelde jaartal 1117 kloppen. Het wonder heeft namelijk op Rolduc plaatsgevonden. Norbertus verbleef van 1115 tot 1118 op Rolduc. Ailbertus heeft hij nooit ontmoet, omdat deze in 1111 naar Noord-Frankrijk is vertrokken. Het wonder heeft zeker niet in de Abdij van Postel plaatsgevonden, want dit klooster is pas in 1140 gesticht; zes jaar na de dood van Norbertus.

Abdij De Postel

Abdij Rolduc

Vond er op Rolduc ook seksueel misbruik plaats?

Deze vraag is mij de afgelopen jaren herhaaldelijk gesteld. Een terechte vraag, als je weet dat er vanaf 1946 gemiddeld wel zo'n 400 jongens in de leeftijd van 12 tot 20 jaar op het Klein Seminarie Rolduc hebben verbleven. Dat aantal liep in de jaren zestig overigens fors terug. In 1974 deed de laatste interne leerling, Twan Zeegers, het licht van het internaat definitief uit.

Seksualiteit was in mijn tijd op Rolduc (1961-1969) zeker in de beginjaren een groot taboe. Het bestond niet of beter gezegd het mocht niet bestaan. De kans dat je naast je eigen lichaam een keer een ander bloot lichaam op Rolduc zag, was nagenoeg nihil. Bij de wekelijkse (!) douchebeurt had iedere leerling zijn eigen hok. Mocht je toevallig een glimp van een ander opvangen, dan voelde je je zelfs schuldig en biechtte je dat. Zo onnozel waren we toen. Seks stond gelijk aan zonde!

Verboden vriendschappen

De leiding van Rolduc deed er ook alles aan om intieme contacten tussen leerlingen te voorkomen. Vriendschappen tussen oudere en jongere leerlingen waren ten strengste verboden. Menige leerling is van Rolduc gestuurd vanwege zo'n 'verboden vriendschap'. Bij het rapport zat er dan een briefje van de President van Rolduc, dat een leerling na de vakantie niet meer mocht terugkomen. Een verdere uitleg werd niet gegeven. Bij veel verwijderde leerlingen heeft dat de nodige trauma's opgeleverd.

Een soort razzia

Medio 1964 vond er onder leiding van surveillant Gijsen zelfs een soort razzia plaats; veel leerlingen kwamen na de zomervakantie niet meer terug. Seksuele ontdekkingsreizen van puberende jongens werden in die jaren bestempeld als homoseksuele relaties en die waren ten strengste verboden. Een nieuwe lichterling surveillant met een meer pedagogisch achtergrond toonde later meer begrip voor dit niet-onnatuurlijk gedrag.

Commissie Deetman

Zoals wellicht bekend, ben ik lid geweest van de Klachtencommissie seksueel misbruik in de Rooms-Katholieke Kerk, welke na het rapport van de Commissie Deetman is ingesteld. Bij het meldpunt zijn tussen 1 januari 2010 en 1 mei 2015 in totaal 3.712 meldingen van seksueel misbruik ontvangen. Niet iedereen koos voor een omzetting van een melding in een formele klacht. De klachtencommissie heeft (in wisselende samenstellingen) in totaal 2.062 klachten behandeld.

Twee gevallen van misbruik

Voor zo ver mij bekend zijn er op het naoorlogs Rolduc slechts twee gevallen van seksueel misbruik van een minderjarige door een volwassene in de openbaarheid gekomen.

Het eerste geval betrof een klacht van een leerling tegen toenmalig surveillant, Jo Gijsen, de latere bisschop van Roermond. Hij zou klager in de jaren 1959/1960 herhaalde malen op zijn chambrette hebben bescied, terwijl deze masturbeerde. Zijn klacht is op 11 november 2011 door de klachtencommissie niet-ontvankelijk verklaard.

Het tweede geval werd bekend bij de presentatie van het boek van Twan Geurts 'Rolduc, de laatste dagen van een kleinseminarie'. Aan dit boek heb ik als oud-leerling meegewerkt. Veel aanwezigen, waaronder ik, waren bij de presentatie van het boek op 14 oktober 2011 compleet verrast door het misbruikverhaal, dat in dit boek uitgebreid aan de orde komt. Jaargenoot Jan Tax (1962-1968) blijkt

7 jaar lang ernstig seksueel misbruikt te zijn door Fons Timmermans. De heer Timmermans was in die tijd misschien wel de populairste leraar op Rolduc; hij gaf geschiedenis. Veel leerlingen, waaronder ik, hadden hem als biechtvader.

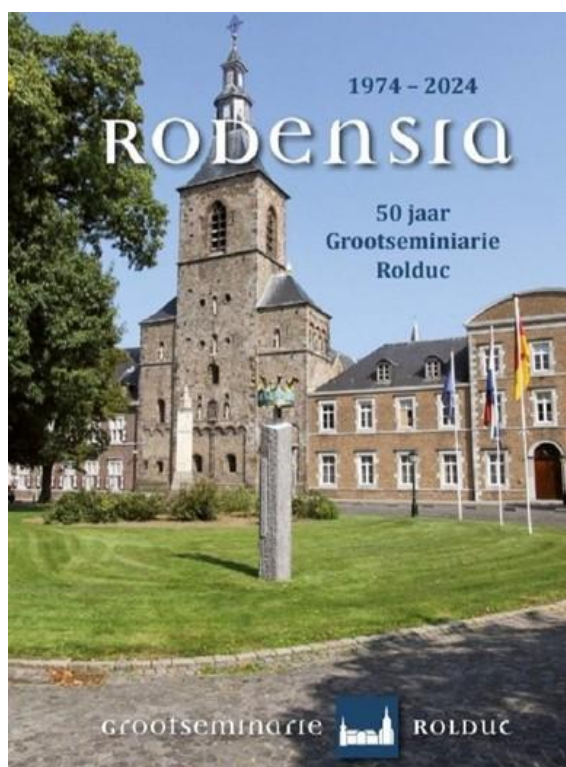
De door Yan bij het Meldpunt Seksueel Misbruik Room-Katholieke Kerk ingediende klacht is op 13 januari 2012 gegrond verklaard. Yan Tax is een landelijk en zelfs internationaal vermaard kostuumontwerper voor films, theater en opera. Voor mijn Nieuwsbrief Rolduc Jaargang-1969 heb ik jaargenoot Jan Tax natuurlijk ook gevraagd om een keer zijn levensverhaal na Rolduc te schrijven. Hij worstelt nog met mijn verzoek: “Rolduc roept bij mij dubbele gevoelens op. Enerzijds heb ik mijn hele carrière aan Rolduc te danken, anderzijds is Rolduc telkens weer een herinnering aan een uiterst pijnlijke periode.”

Mogelijk meer slachtoffers

Statistisch gezien lijkt het onwaarschijnlijk, dat er zich slechts twee gevallen van seksueel misbruik op Rolduc hebben voorgedaan. Mogelijk hebben slachtoffers bewust afgezien van het doen van een melding en/of indienen van een klacht. Daar kunnen allerlei redenen voor zijn. Wellicht waren sommige slachtoffers rond 2010 niet meer in leven of wilden zij geen oude wonden openrijten. Er zijn ook slachtoffers die op geen enkele wijze nog iets met de katholieke kerk te maken willen hebben. Voor veel slachtoffers kan het (weer) moeten vertellen van wat er in het verleden is gebeurd een traumatische gebeurtenis zijn, waar men bewust niet voor kiest. Niet onbegrijpelijk is dan ook dat veel gevallen van seksueel misbruik - ook buiten Rolduc - nooit aan het licht zullen komen.

Swalmen, 23 januari 2025 / Jo Kunnen

Rodensia / 1974-2024 / 50 jaar Grootseminarie Rolduc

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van het Groot Seminarie Rolduc is op 9 december 2024 een gedenkboek uitgebracht onder deze naam.

Op de achterzijde van dit jubileumboek staat de volgende tekst:

“In weerwil van de tijdgeest stichtte bisschop Jo Gijsen van Roermond in 1974 een nieuw grootseminarie voor de opleiding van priesters in de voormalige Abdij Rolduc in Kerkrade. Het seminarie groeide uit tot een gerenommeerd instituut voor filosofie en theologie.

Tussen 1974 en 2024 werden er zo'n 250 priesters opgeleid, van wie er zeven tot bisschop werden gewijd en een ook tot kardinaal werd benoemd. In 2024 is het gouden jubileum van de opleiding gevierd met onder meer de uitgave van dit jubileumboek. Het is geen uitputtend historisch overzicht, maar geeft een beeld van de belangrijkste aspecten uit de eerste 50 jaar van het Grootseminarie Rolduc.”

Via Twan Geurts ontving ik een nogal lovende recensie van kerkhistoricus Peter Nissen, een oud-leerling van het grootseminarie. Het jubileumboek is naar zijn oordeel opvallend eerlijk en tegelijk mild van toon. Van grote eerlijkheid getuigen onder meer de drie pagina's die gewijd zijn aan de crisis in het begin van de jaren negentig, toen een seminarist het slachtoffer werd van seksueel misbruik door de conrector van het seminarie. Onomwonden stelt het gedenkboek, dat de bisschop en de seminarieopleiding toen in hun optreden nalatig zijn geweest. Peter Nissen: "Chapau voor deze kritische eerlijkheid!"

Het HTP is bewust zwart gemaakt

Deze eerlijkheid heb ik zelf minder aangetroffen, wanneer het in het boek over de ontstaansgeschiedenis van het grootseminarie gaat. In 1966 werd in Heerlen de Hogeschool voor Theologie en Pastoraat (HTP) opgericht. In deze hogeschool werden het philosophicum en het grootseminarie samengevoegd. De bedoeling was, dat hier de priesteropleidingen van het bisdom Roermond en drie congregaties zouden worden geconcentreerd. Al vijf dagen na zijn benoeming tot bisschop op 4 maart 1972 maakte bisschop Gijsen duidelijk, dat hij geen vertrouwen had in het HTP als opleidingsinstituut voor priesters van zijn bisdom. Niets werd nagelaten om in Rome de opleiding aan het HTP in een kwaad daglicht te stellen. In het geheim werden delen uit traktaten van sommige docenten ter beoordeling aan de Congregatie voor de katholieke opvoeding voorgelegd. Van deze congregatie mocht Gijsen vervolgens een eigen grootseminarie oprichten.

Op 19 september 1974 startte het grootseminarie op Rolduc met 21 studenten.

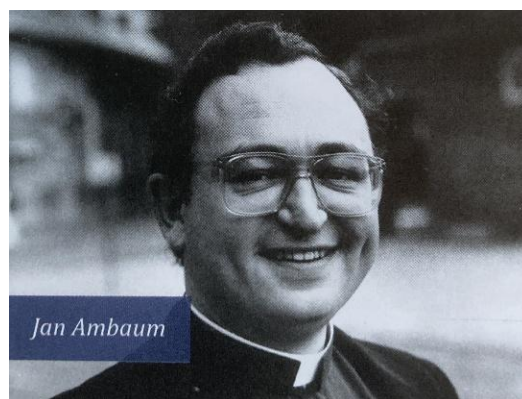
Ter voorbereiding van een lezing over bisschop Gijsen had ik enkele jaren geleden een uitgebreid gesprek met Prof. Dr. Mgr. Piet Stevens, indertijd conrector van het HTP. Ik heb toen ervaren, hoe veel pijn het hem na zo veel jaren nog doet, wanneer we terugblikken op het ontstaan van het grootseminarie ten koste van het HTP. Over deze pijn bij het HTP lees ik in het jubileumboek niets. Het HTP in Heerlen sloot in 1994 noodgedwongen zijn deuren.

Harry Flecken en Jan Ambaum

Het boek is rijk geïllustreerd en vermeldt ook alle docenten uit deze periode. Verder is er in het boek een lijst opgenomen van alle priesterwijdingen van de seminaristen die deels of geheel hun opleiding op Rolduc hebben gevolgd.

In het boek wordt Harry Flecken (*op Rolduc van 1962-1969*) nog genoemd als docent Engels. Ook Jan Ambaum uit Tegelen kom ik tegen (*op Rolduc van 1962-1968*).

Jan werd - na een studie theologie en filosofie aan de Universiteit van Bonn - op 13 december 1975 tot priester gewijd. Hij doceerde van 1974 tot 2000 liturgie, sacramententheologie en fundamentele theologie aan het grootseminarie. Jan genoot internationaal aanzien. Vele jaren was hij lid van de internationale theologencommissie van het Vaticaan.

In 1990 werd hij hoogleraar. Tot aan zijn overlijden op 9 maart 2000 was Jan ook directeur van het Bisschoppelijk Instituut voor Schriftelijk Onderwijs en hoofdredacteur van het internationaal theologisch tijdschrift *Communio*.

Op facebook prijst Peter Nissen de sympathieke en hardwerkende Jan Ambaum als een bekwame systematische theoloog. "Doordat het Grootseminarie Rolduc een kind van de polarisatie was, heeft hij helaas nauwelijks met collega's van de universitaire theologieopleidingen in Nederland kunnen samenwerken. Het waren twee gescheiden circuits."

De Stichting Lève Rolduc

Het bestuur van de Stichting Lève Rolduc bestond tot 2024 uit leden, die voor 1973 (het jaar waarin het internaat werd opgeheven) interne leerlingen van Rolduc zijn geweest. Al in 2023 heeft het bestuur besloten hierin verandering te brengen, opdat de continuïteit van de stichting ook in de toekomst gewaarborgd is. Daarvoor zijn de statuten gewijzigd, zodat het mogelijk werd leerlingen uit de periode 1973-1999 (Katholiek Gymnasium Rolduc en College Rolduc) te benaderen. Dit heeft in 2024 geleid tot een uitbreiding van het zittende bestuur met 5 nieuwe leden.

De stichting (www.reunierolduc.nl) zet zich in voor het behoud van het culturele erfgoed Rolduc.

Het huidige bestuur van de Stichting Lève Rolduc bestaat nu uit:

Jan Schrijen, voorzitter

Pierre Poldervaart, eerste secretaris

Herman Waelen, tweede secretaris

Dré Peeters, penningmeester

Claudia Demarteau-Wijnen, lid

Janine Hanraets-Essers, lid

Regina Krewinkel-Toussaint, lid

Claudio di Leonardo, lid

Ruud Schins, lid

Jan Somers, lid

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446